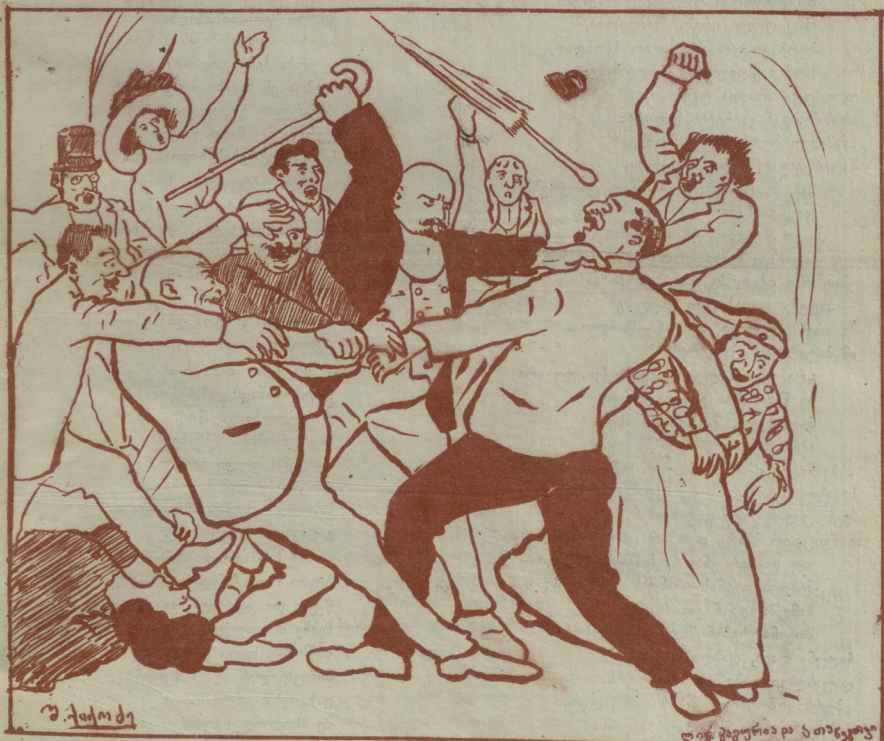

საბჭოთა

№10

იუმორისტ. ჟურნალი

შ. აქმეთოვი

ლიტ. ვაჟა-ფშაველას სახელობის გამომცემლობა

სადღიისო კუპლები:

პარტიები გაგვიმრავლდა,
 ორმოცდაათ ნაირია!
 ხელ ჩართული ბრძოლა არის,
 მონასტერი აირია! —

კლუბებიც რომ გაგვიზშირდა,
 მუღამ აყალ-ბაყალია!
 ყველა გიყი იქ ბატონობს,
 შეკურტნე თუ მაყალია!..

კრებებზე და არჩევნებზეც
 ჩხუბი, აურ-ზაურია;
 მიკვირს ყველას დღეს დაეთიბა
 რა ეშმაკმა აურია!..

მზე ჩაიწურა, მთელსა სამყაროს
 გადაფარა შავი ზეწურა...
 ათი საათის შრომისა შემდეგ
 დიდ ქარხანაში დარეკეს ზარი
 ამოიკენესა მშრომელმა ხალხმა
 და გამოვიდნენ ქარხნიდან გარეთ,
 მტერს შრომისაჲს ქანც-პილიტული
 ზედზე ჰიოდნენ, გმინავდნენ მწურათ.
 მათ აკლდათ პეტრე შრომისა შვილი
 მათი იმედის გამოძახეული,
 დიდი ხანია, რომ იმ უბედურს
 გადაწმეტრა ქარხნის შირთეული.

და დაითხოვა ტყვილა უბრალოთ,
 რაც ფული ერგო. შამოელია,
 პური კი არა წყალი არ ჰქონდათ,
 რომ გაესველნა მშროალი ყელია
 ორი დღე არა-რა უგეჟიათ;
 ათამაშებდნენ ცარიელ წულეგს;
 „მამილო პური, პური მოიტა,“
 პატარაები უშვირდნენ ბელეგს.
 „ახ, მწარე ხედრო — შავი ცხოვრებაც,
 დაუნდობელი და უკუღმართო,
 საით წავიდე, ვინ გაჰყიფხავს,
 თუ ისეც ჩემებრ მშვიტებს მივმართო?“
 იმათ რაი აქვთ, მე რაი მომცენ...
 — „ადექი კაცთა რათ დილიამე?
 მე თავს არ ვჩივი, ავიტან — მხოლოდ
 ამ პატარავებს აქამე რაიმე?!“

„რა ვქნა პელუა... ეს თქვა თუ არა
 ზე წამოიჭრა გავიდა გარეთ
 მიმოიხედა, შესდგა და ასე
 ამოიგმინა გულიდან მწარეთ:
 „სხვისთვის ვქმნით ოფროს ოქრო-სიმღირეს,
 სხვისთვის ვქმნით ღებენა-საპოვნებებს;
 ჩვენ ცალიერზედ გეტოვებენ, ამით
 განვიცდით მწარე დღეჯარ ცხოვრებას.
 თუ დასძარ ენა, სთქვი წინაღმდეგი —
 მიიღებ დევნას — ვასუსს უკმაკურს;
 სამუშაოდგან გაგაიყვებენ
 მოგანატრებენ მათე დღეკმა-პურს.“
 ჩაღუნა თავი, დაბლა დაუყუკა;
 დაუახლოვდა მუშების სადგურს
 „პურს ვიშოვნო“ აღარ დასცვლდა,
 მარჯვენა ფეხი წამოიჭრა აგურს:
 გადაექანა ძირს ხრამისაკენ
 გატურდა, ჭვავედ მიარტყა მკლავი
 და ოც საყენ ქვეშ, წვეთიან ქაში,
 ტურტულიან სილას ჩაასა თავი...“

შუა ღამე, ნესტიან ქიხში
 ისმის წუხილი, კენესა საზარი,
 ფერ-მიხილი ღმრის ფავის შვილენი
 ციოთებნიან? „მამა სად არი?“
 — „მოკათ შვილო, თქვენ გეწავალთ,
 თუ კლვევ ცოტას გამოგრდებითო;
 პურებს მიიტანს — მე სუფრას გავშლი,
 და ყველა ერთად გამოვცდებითო...“

ვ. აბრამიძე.

მესტერიე ქამასასლისა
(ლანჩხუთში).

წულზე ხმალი და ხანჯალი,
 ყელზე მელალი მკილია,
 ხალხის ბუნდებლას განვავებ
 ხელიომა ჩემი დილია.
 თუმცა ეს ხალხი მრავალგერ
 ცნებარით გაჰყიფილია;
 გერე მანც მათი კიხერი
 ჩემი ცხოვრების ხილია.
 გულ უბრყვილია სოფელი,
 არ უჭრის ახრი თვლენი
 ნუ თუ ვერ ხედავ, ყუზ ხალხო,
 რომ აღარ შეგერელებო?
 ჩემი პროგრამა ხომ იცით:
 ფული, ღვინო და ქაღენი,
 ახია თქვენზე რომ დარჩენს —
 „ელიონია“ და ფაღენი.

მას ექმსა შინა რომ ვიყავ
 „სტარშინად“ ამას წინაზე,
 ტარელომა გავსწიე
 მიგმურობისა ჯინახე,
 რამდენი ფული გავტლანგ
 ურცხვი ქალების ბინახე,
 სასოფლო საქმეც მრავალი
 გადავისროლე ყირახე.

ასე საგმირო საქმენი
 ბეგრი რომ ჩამიღენია
 წუევა და კრულვა, გაიქცევე
 ჩემზე მრავალგერ მსმენია.
 საქმით ვეფერა დამავიწყეს
 სირცხვილის აღარ მცხენია,
 გაზთებში რომ ჩამავდეს
 მე მხოლოდ იგი მწყენია.

როცა შევატყვე არ მქონდა
 სოფლოდ სამყოფი ძირიო,
 სასირცხვოს გარდა საცხოთ
 მომადგა ვასაქირიო,
 თვით სთავეში ბრალდებას

გამოუთხარე ძირითად
შპრალად გავედო ტლახში
თუშეც დამიჯდა შევიყო.

მოცდა არ ღირდა, წავედი
ამერიკისა მხარესო
ვისაც წაყვანა შევიპირდი
უსაძლეროთ ვიხმარესო.
ჩემთვის საჭირო ფულები
ქვესკენელში ამოუთხარესო,
გაყიდეს ხარი, ურემი,
ყველამ მე მომხმარესო.

ამერიკაში ჩავედი
გახვითი ცირკისა „პრინციო“,
(ვინც რომ წაშეყვება ვერ მოვა
იგი წინ და წინ ვიცო),
მომენდღვენ, ვეფარ ღვინდვე
გავსტებე სიტყვა, ფიცო,
(„მამოდც ვნახე სარგელით
თანაც გაბუნდე კვიციო“.)

როცა გმიგეს ყოველი
იქაც არ გამახარესო,
გამობრუნება ვარჩიე,
ისევ საშობლო მხარესო.
თუშეც ფულების სიძვირე
მმოდებდა სიმწუხარესო,
ხრიკებისტრობამ მიშველა
ეგ საქმე მოავფარესო.

ქალი მოვინახე მდიდარი,
რომელიც გავდა თეორესო,
მას „პრინციესობა“ უბოძე,
მე ძლიერ შემიყვარესო.
ოქრო და ვერცხლი „ჩეკებით“
ვერქონდათ მომამარესო,
გამოვეპარე, ძენანაში
სრულში და ოფლიო ღვარესო.

იქიდან ლანჩესონ ჩამოველ
ბლომათ ჩამომეცა ფულები,
სადაც გამიხინდენ ცნობილი
„სამოთხის მოციკლეები“
მნათობ ვარსკლავისა ვრცელდი,
მოვარე პირ შენასრულეში,
ტკბილად მართობდენ, მათობდენ
ეშხიდან დაჩარულეში.

მეც დავეწაფე მწყურღელმე
უკვდავებისა წყაროსო,
(ვერ შესძლებეს შახი სპარსეთის
ჩემებრ რომ გაცხაროსო),
ვისაც ნიშანში ავიღებ
ღმერთმაც ვერ დაიფაროსო,
ქვეყანას მსხვერპლად შეეწიარე—
პირად მზეს ტანად საროსო,

ხან მოკლე ჩემი ქეიფი,
თუშეცა შეუღარები,
აღრე გამწარდა საშინლად,
რადგან გათავდა ფარები.
სადაც პატივით მიღებდენ—
გამომიკეტეს კარები,
უსად მიჩან და ნუგვემი
თავისა შესაფარები..

დავჯექი, ბევრი ვიფიქრე
გავიმახვილე გონება,
მივაგენ კიდევ საშველი
მიმანემსა აქეს ცხონება.
ოცდა სამ კაცსა საესებით
გავაყიდინე ქონება,
(ნიუიორკში წაყვანა
რომელს არ მოეწონება?)

შვიდ ჯერ შვიდ კაცზე გავეყიდი
მე ერთი უნაგვირო,
ვანამუსებდი თითუელს,
ფსიც დღევთვე ძვირიო,
გარდა ამსა „ნაშრომშიც“
ქე ვაჩისწორეს პირიო
და ორას ოცმა თუმანმა
წაილა თქვენი პირიო.

გავცე წასვლისა ბრძანება.
ბრუნებდენ როგორც ჯაჩაო,
ალაფი რომ არ დავკარგოთ
უნდა წაყიდეთ ჩქარაო,
წაველით გზაში ვადამიკეს
ყველამ სამგზავრო ფარაო,
მათ მიუჩინე დროებით
სამყოფად „ბალაჯარაო“

„ჩიფად უშანგი დავტოვე
თან ბიჭებს დიუბარეო—
ბაქოში უნდა ჩავიდე,
ცნობა მივიღე ცხარეო,
იქ კანტორაა, ბილეთებს
იფად ვივადებ ბარეო,
არ შეგეშინოთ. ხვალ მოვალ
თქვენ გული დამწიარეო.

წავედი და თან წავედი
რაც მათ ებოდა ყოველი,
იცადეს, არღარ გამოითა
იმათი სისხლის მწოველი.
ბოლოს შინისკენ დაბრუნდენ
ცხარე ცრულეების მთოველი,
ჩემსას ჩავიდენ, რაც იქ ქნეს
სიკვტილზეც აღარ მოველი.

მე ნიუორკში ჩავედი,
„პრინციესა“ გავახარეო,

ვეყიბობდი, ვეღარ მხუდლავ
ჩემი საშობლო მხარესო
კოლშვილსაც ვარი უწყვი,
მშობლოც გავამწარეო,
გული „პრინციესას“ მივინდვე,
თავი ცირკს შევაფარეო.

ხანი გვიდა, დამველდა
ამბავი ბოლაჯარისო,
მომწერეს შენი ბიჭები
გასტუმრებული არისო,
ხელში გვექირავს იმათან
პირობა მოავალ-გვარისო,
ჩამოდი, გზის ხარჯს გიგზავნიოთ
სიძვირე თუ გაქ ფარისო.

მიკვირდა ესე ამბავი,
არვისგან დსაჯერები
როგორ მესჯებო, ოდესმე
მე დამინდობდა მტერები
შეპიროლებოდენ.. (ნუჩავინ
პირში ნუ მომეფერები),
სახლში არ ჩამოყალიბათ—
თავზე თმა, ყბაზე წვერები.

არ დაუკარგა უფალმა
ჩემ სოფელს ჩემი თავიო,
ულავა მოხარულს, ვერ მწოდენ
ღივი ხნით უნახავიო.
ხელში ავიღე თოხ-წაღლი,
თანაც გულთანი-კავიო,
სოფელი ამით მოვალბე
შერჩა რაც ყვენი ავიო.

კოლშვილის გამოსყიდით
ვსცადე ყოველი ღონეო,
სოფლის „ბურჯებთან“ კავშირი
ღიდი რამ მოვიგონეო,
ღიდი ძალა აქეს პურ-მარისო,
მეც თავი მოვიწონეო.
ნასწავლი ხალხი დაბისა
მოვიმზრე დავიმონეო.

შებრუნდა ბედი წაღმისკენ
შემოხვევა მარჯვე ვნახეო,
მამასახლისად დაღვამა
ხელახლოდ განვიძრახეო,
უშანგისა და რაყენას
ისე დაუღვი მახეო,
სოსაც ვარი ვათქმეი
არ ჩანდა ჩემი სახეო.

არჩვენების დროს დავარბე
ინტელიგენტთა ჯარები.
დავალბინე რესტორან-
სამიკიტროსი კარები.

ქართულ გემოზე მოვაწვევე
 დროისა ვასატარებო,
 (თუ ჰურ-შარილი არ გერჩის
 არავის არ ეყვარები).

ორ არჩევანში დაემარცხით
 ვაცუდდა დანაპირები,
 მისიხსელ მტერად შემიქნა
 „ხალ თაობის გმირები“
 (ებლად მაშინებს იმათგან
 მომდგარი ვასკირები,
 რას იტყვი ამათ სურვილსაც
 კაცი რომ შეფერიება)

მარა მესამედ ვაჭრებიც
 გამოვიყვანე ბაზრითა,
 (ეროვნულ საქმის ქომაგნი
 ხატიტონაის აზრითა)
 უთხარი ჩვენი პროგრამმა
 ხალხის საყველღავე ერთია
 ქართულ ბურჟუას ვამბოდებთ
 ხელის მომწყობი ღმერთია.

ჩინტელიგენტიც მოვიდნენ
 კაკარდებ-ფოლაქებითა,
 სამშობლოს გმირი მკველები,
 ბოთლებით და ქიქებითა,
 (მართებულ ქომაგობაზე
 ნულარც კი ვეკითხებითა,
 ერთი უბრძოლვე რომ სტარის
 მეორესს ნებითა)

მათ მოყვა მოძღვარ-მამები
 მწყემსი კეთილი სულისა,
 თანაც პროგიზორ ექიმი --
 გამჭარვებელი წყლულისა,
 სულის და ხორცის მალამო
 ბედისგან დაზარალებისა,
 ქველ-მოქმენდი და მოძულე
 სულის წამწყმენდი ფულისა.

დასძახეს ერთად ყუენა
 „სტარშინად“ დამამტკიცესო,
 საჩემო ერთგულებაზე
 სოფელი დაფიცესო,
 უშანგისა და რაყდენას
 რუსული ვარი სტკიცესო
 „ახალ თაობის ბიჭებმა“
 აწუ თაეში ქვა იცესო.

გაზეთშიც ჩავაწერიე
 მობრუნდა სოფლის ბელიო,
 რადგან „ხაკონით“ ჯიუტებს
 მოახრეყინეს ქედლიო.
 „ერთი ხმით აირჩიესო“
 რომ სწერდა ეს თავბედლიო,

რელაქციასა ატყუებს
 მწვეკა შემოქმედლიო.
 დასრულდა ესე ამბავი
 ვითა სიზმარი ღამისა
 აწე ვაჭრებსაც ხელს უწუობ,
 ღღღღებს შიში ნუ აქ დრომისა,
 ყველას აუზღავე, ვინაც მყო
 ღირსი ასეთი წამისა,
 შამოსავალიც შექნება,
 წნოი და მალაც კამისა.

რა ჩემს გემოზე მოვაწვევე
 ლანჩხუთის საქმე ყოველიო,
 მთელი სოფელის წაყვანას
 ამერიკაში მოველიო,
 გზა „ბალაჯართი“ სჯობია,
 წამოდით მე ვარ მთხოველი
 თქვენს განათლებას თავს სწირავს --
 თქვენი ერთგული --

შოველი.

ჩვეულებრივ დ
 ბუზგალტერია:
 არცა ქვეიანი,
 არც მთლად შტერია...

პროვინსიის მოღვაწე:

(შარტი სოხუმისთვის.)

და ხახ, როს ვაგვის
 როლშია მდგომი,
 ის იბღივრება,
 ვითარცა ლომი.

კი არ გგეონოსთ
 აქ დიდი რამე:
 სისულელით სჭირს
 ვგ სითამამე!..

უფროსის წინ სდგას
 წელში მოხრილი,
 საქმეში ფრთხილი
 და გამოქნილი..

ონისიმე.

პატარა ფედეტონი

„ლალიძის მანზე“

ამოდ მოდის ჩეჩნი ზაფხული,
 ხალხი ამოდ აღტყინებულა!
 „ლალიძის ქარხნის“ კარი დახმული,
 ვითა სსამრე დადუბებულა.
 ტრიფონის მიერ გამდიდრებულა
 მურ ყველა მუშა გაძევებულა;
 ზის გასანია წაფიქრებულა
 და, თვალნი მისნი ატრემულეულა..
 ვიღაც ვაჭარი რეკავს ტელეფონს:
 — „თასი ბოთლი ლალიძის წყალი“
 — ან კოდორი, კოდორი ტრიფონის
 და, თვით მიართვას მუშის სახელად!
 ქარხნის შიგან ისმის ხანხალი,
 აქ წყალი იღვრის, იქ ტეპიდლეული,
 და გასანია იგი, სწყალო,
 ბოთლებზე ტეპეკავს ბრახ მორეული
 — ჩქარა, წყალი თქვა? სკვინ-ტი ხორტი“
 — რაო, რა უნდა: წყალი, თუ ტარტი?
 აქ-გი კანრისხდა შედგარი ტრიფონ
 და ტელეფონის მხადგა თვითონ:
 — „ჩტო ტი გოფორტო, ჩტო ხ-ს-ს
 დუშა?“

უნას იდიოტ ნი თდინ მუშა!
 ა, ქართული ხრო? — ძალიან კარგი;
 გასანიას ავეიდეო ბარგი
 და გრუსუნითა თქვენსეჩნ კასწია; —
 ღუთის შეწვენითა, თუ შიადწია...
 და შემობრუნდა ტრიფონი იგი,
 რადგან დაუდგა მორე რიგი,
 მგრამ ბოთლებში რომ შეეო თავი,
 ის აკურტრუშდა, როგორც კარგი:
 — სად არის კაცი, სად არის წყალი!
 უმ გასანია, დაკიდგეს თვალა!..

— კიდე რეკავენ... ჩტო ვამ უკოდნო?
 — „ბუტრაიკო დგუსტი მადანი მოჭიო?“
 — ვა, შტო გოფორტო, ზინეშე მუხიტა!
 — თქვენ ვინ ბრანდაბიო?... ლიბონათვიო?
 რადგან თბილისში ძალიან დგხს, —
 სულ კაივდას!.. შშრადი გვაქვს ხსს...
 ახ, გასანია, დაგეწვა ფაფხა,
 იღონე რამე, მაშეულე რაცხს!..

გასანია-კი, იქვე ტრადლოსს,
 მუშების ბრახით გასულაბული;
 ირგვლივ ბოთლები დაკორდალოსს,
 დაფლურს თამაშობს თავგათა კრებულადი
 შუბი.

მეგობრული მანძი

საბჭოთაო
საზოგადოებრივი

გ. ქუჩიშვილი.

ზიორაბი ქაჩიშვილი.

(ანუ მეტყვარე პოეტი.)

ტანში ერთნეტლი გვიღოს, თმა
 ყალსუე გიდგება, ყურები პანტურს
 დავწყებებს, როცა მსოფლიო ისტო-
 რიას თვალს გადავლებ და იქ აღბე-
 ქდილ ქართულ პოეტთა დაბადემა-
 ცხოვრების ამბავს ამოიკითხავ. გული
 გისიდება, თვალები კრემლბითი გე-
 ბერება, მზად ხარ ყოველივე საშუა-
 ნლებს მიმართო, მზად ხარ სადმე
 პირ ღია სარდადში ჩაიყურებუბოლო
 და წითელ ღვინოს დაეწყო, რომ

დააყურო გაურჩებელი გონება, აზ-
 ვირთებული გრძნობები. ყოველ
 ქართველს, ვისაც თავის ქვეყნის
 კეთილდღეობა სურს, აუშფოთებ-
 ლათ არ შეუძლია წაიკითხოს ჩვენი
 პოეტების ცხოვრების ისტორია. პირ-
 ველ შეხედვავ თითქო გაუკვირდება
 მკითხველს, რამ აამხდრა ასე სას-
 ტიკათ ქართველი საზოგადოება
 თავის პოეტების წინააღმდეგო, მაგ-
 რამ საქმარისია ერთი პოეტის ბიო-
 გრაფია წაიკითხოს, რომ დარწმუნ-
 დეს თუ რა უბედურება არგუნეს
 მათ თავის სამშობლოს. ჯერ ვერც

ერთ მეცნიერს აუხსნია რა მიზეზია, რომ ქართველ პოეტის დაბადების დღეს მარცხი ხდება ამ ქვეყანა. ბევრ ნაირათ შემოუბარეს ამ საკითხს, მაგრამ დღესაც გამოურკვეველია.

იქნებოდა დიღის 4 სათი 1581 წელს, დღითი პარასკევს, რომ მთელი კავკასია შეინძრა, ქვეყნელში ვაისმა სახარელი გრილი, კავკასიონის მთები წელში მოიხნიქენ, ასტყდა ძლიერი ქარიშხალი, შავი ზღვა საშინლათ ამობოქრდა, თავის მკუხრე ტალღებს ბათუმს შეეხოვა. წალკა, ბათუმი, ფოთი, ქუთაისი, სამტრედიე, ხონი, გორი და სამტურია დიდი სივსატი ვაჩეჩილადის სასახლეს ერთი ბოძი გამოაცალა. ეს შავი ღრუბლებით მოიკენე, ასტყდა ქექა ქუხილი, გაფარდა მები, ორთაქალაში ალუბლის ტრტუბ მედომ ჩიორას დაცე და კუდიდან ერთი ბუმბული გამოაცალა. მთელი თბილისი სასტკემა შიშმა შეიპარო, შუაბაზარში, რაკველების სანაშე დუქანში სტელი ხაშით შეკაბული სამ ფუთიანი ქები გადმობრუნდა, ხაში რაკველებს ვადესხა და ექვის კაცი ვაიფუფა გულ შემზარამე სურათმა ყოველი სულდგმული დაფარათხა, ადამანები ტახტ ქვეშ შეჭრენ, ძაღლებმა ყუბილი ასტეხეს, მხაცკანის ხილზე მიზავილი ნახშირით დატვირთული გორიც გულ ვაბეთქილი შეტეა უკანა ფეხები აიწინა და მენახშირეს ვაშურულ ცვირზე წაუხახუნა. რამდენიმე წუთის მთელ დღემიწას ზანზარი ვაქქონდა. ყველას მეორეთ მოსვლა იგონა და ვანეშხანდენ სასიკვდილოთ არ ვასულა რამდენიმე წუთი, რომ პეტრებურჯის დებეშათა საავენტრამ მთელ სამყაროს ამქო გიორგი ქუჩიშვილ ის დაბადება.

დის, დაიბადა ჩვენი პოეტი გიორგი ქუჩიშვილი და ყველა ეს უბედურებებიც თან მოუტანა მის კავკასიას. ენა ვერ გამოსთქვამს რა სახარელი ამგები მოხდა ამ დღეს: მიწის ძეგრა ქექა ქუხილი, მები, ქარიშხალი და სხვა. ეს მოხდა აქ დღემამიწუზე. ასეთივე და უფრო ვულ შეშარავი

ამბავი დატრიალდა იქ ზეცაში ღრუბლებზე შორის.

მეტო სუსტი, ნახი აგეულობის ბავშვი გამოდგა ქუჩიშვილი. დედა ვულ მოკლული დასტეკრდა მის ძაფითი წყვილ ხელ ფეხს, დაბრტულ მუცელს და პატარა რვეულ თავს. ყველაზე მეტო გულს უხეჭქდა მისი დიდრონი არაჩვეულებრივი თვალები, რომლებიც მუდამ ზეცისკენ ჰქონდა მიპყრობილი. სამი თვის იქნებოდა გიორგი, ზაფხულის ცხელი დღე იყო დედას აკვანი ჩეროში გამოეტანა და ვაილი სოსთვის მიეშვირა როგორც თავისი ოფლიანი გულ-მკერდი ისე პატარა გიორგის რვეულ თავი და ნანინას დამღეროდა. უცბათ გიორგიმ მარტახეტიდან ხელები ამოგლიჯა, ზეცისკენ ვაიშვირა, პირი დაღო და დაიყვარა:

ვაჰ, წყეული ვოჯოჯეთო
მოკუპარულო შავო ცაო,
დაიუქქე, დაიგრვინე
დაიხსტყე დღო მათო.

შიშისაგან დედას გული წაუვიდა და მეზობლებმა ძლიეს მოაბრუნეს. ყველა ვამტერებული იყო, არ იცოდნენ რა მოხდა. ბოლოს ვამორიკვა, რომ ქუჩიშვილის ლექსის ნიღავარი წამოსდა პირიდან. ამ დღიდან ის ანთებული თვლებით სულ ზეცას ემუქრება, სულ ღრუბლებში ნავარდობს და ვილაკებთან სასტკეო ომი აქვს. ლექსები მრავლად წამოსკდა ქუჩიშვილს და ამ ცოტა ხანში ერთთა შეგროვებული მიერამევა საზოგადოების.

ირეთელი.

მიმცხაბლს.

ნუ მილოცავ, შენ მერცხალო,
ნუ მახარებ ვაზაფხულსა,
ნუ მიმზადებ ყველით კონას,
წითელ-ყვითელ თაგულსა.
როს ვარგია პირუტყვით ლინი,
თუ გინდ ვარდი, ანუ ია,
როცა მეტყველს პირს მიკრავენ
და მხა ვერ ამოძლია!
როცა მართალს ფეხით მსრესენ,
ბოროტებსა ვაჰქეს ლელო,

როს ჩაგრულით ცრულის დგორით
მორწყულია ირგულე, ცრულოქუ,
როს ჩემს ნაწივედ-ნათელარზედ
სხვა მიხდება მე ბატონად,
როს ბულბული ყვავილ ჩნდება,
ყვავს მასხავედ იდონად,
მომილოცე მხოლოდ მაშინ,
როს არ კენსდეს დაჩაგრული,
როს მეც შენებრ ვეპიკოკოდე,
როს მეც ვიყო მზიარული.

გოგია.

გურული სცენა

„სალოცავი“

ქრისტიანები მილიან ერუსალიმში, მაჰმადიანები ქაბეში, ზოგი სოფლის მასწავლებლები ბათიამში. ქრისტიანები ლოკულობენ ქრისტეს საფლავზე, მაჰმადიანები მაჰმადის საფლავზე, მასწავლებლები კი—გასპარხანისხაზე: ვაი ერუსალიმში და ქაბეში ძალიანი გლახაზა, ბათამში მართალი მოგახსენო. კაცსატრუკუნო. ჩაედებიან პოეზში და ერიპა, გლეჯას მუღდენე ბათიამის ქალაქში, მარა საყურებელია აგინის მისვლა გასპარხანის ნაქალაქეში, ხან დღეში, ხან ღამეში, სულ აქით იქით იყურებიან, ბღურეკებიან, ხან ჩაედებიან, ხან ადგებიან, არავი დავინახოსო; ამას წინეთ, ზათომში ვიხებელი, დღე დამდგა ძლიერ ძნელი, ჩვეთარ გზაზე, კაკალ ლოროლით კლასის ვაღმა, ზედ კველზე დღვინაზე ერთი ატუზული კაცი, კაქარლოსანი, ტენტროსანი, ფიჯაკოსანი, ქვე-თხლიოსანი, ჩუმათოსანი, დღვა ვაფიმიტებული, ვარეტიტებული, ტურასავით აქეთ იქით იყურებოდა; ბიჭო, ავია რაცხას რომ ჩივიან, ნამდილოთ ჯიბგოია მეუტი ვიფაქრე, ვერ მოვართვი პიტროკანი მეთქი, შენისანაი გამოწყობილი ქიტოები ათასი გოლორი მიწახავს თბილისის ქალაქს და ვინც მოგეტყუებოთ იგი მუტუტუე მეთქი, ჯიბაში ჰქონდა პაწაი გროში, სიფთხილ ვინდა ამ ჩვენ დროში, მევიკარე ჯიბებ ხელი, ჩავაფორინდო

რაც ძალი და ღონე მქონდა, მოპირდა კუჭში, გავხტი ვანში და იქიდან მივაშტერდი გაბედულათ, მარა, შენც არ მომიკეტე, ტყუალი რომაა ბანდალი არ უქნია, იღმა იქინეი აყუდებულ მერსაგით, გამისცდა გული შიშით, გადავსწავტე. აია რაცხა შტუქას მიხერხებს შევქი, ჩოჩი-ჩოჩი, ფორთხი-ფორთხი, ამივეფარე ღუქანს და იქიდან დუუუუე ყურყურე, შევიდა იი ჩურჩუტი და შლექვა გააღინა შით სავასპარიანცოში; დევიწერე პოჯვარი, შევიწმინდე ოფლი, მომივიდა ოხი, თურმე არც კინტო იყო და არც ჯიბიერი, არამედ გასპარიანცის მლოცველი მასწავლენელი, ვიი თავსლაფი დაესხა ამისანა მასწავლებელს, რას ატყუებს იი სოფელს, რა უქირდა იმ ღმერთის პირიდან გადავარდნილს თავმათ შესულიყო შით და ჩემდა ფირფიეთი არ ჩაეტკლიცა.

ბუჯგუბი.

სატარსი.

მისთვის შეჯარ და მოგიძღვეე ყველიუმის თაიგულე, რომ მოგიერთო სასაფლაო და გახარო გაზაფხული. შეხე ტყვევლს, სულს იბრუნებს, იქარგება არე-მარე, შენც გაცოტბლი, ევ ოხერი საფლავის ქვა გადაყარე და შენს მგოსანს, ცრემლით დამდნარს— ვინც სიმით თრთოლივით თავს გველები განმიხალე სიყვარული, ან საფლავზე დაგაყვებნი.

3. ჭყონია.

გამოსანა.

(ფოთისათვი.)

გამოსაცნობათ არ არის მიინც და მინც ძნელია, ჩითახო „აღოკატია“ „ფუაკი“ აცვია გრძელია... უსამართლობის ზღუდეა ქანქარაში უყავს ხელია.

მაზედ ლოცულობს ხატ-და გჯვარს მისთინ სიკრუის მთქმელია.. ბევრ მართლს მელი აქწარა დანით გამოსქრა ყელია. და კიდევ ბევრს იბორატებს ეს გაიძვირა მელია— თუარ აქამეთ მაგ ცბიერს მათარხის კული მწველია.. ამა ვინ არის მკითხველო მავი ორ ფეხა მელია, მნელი ძალების მოსარჩლე თანაც სიმართლის მკვლელია?..

კუშაძე.

ბატნელი და ბკეთელი.

(ოქროპილ-ხარიტონის მუსაფი.)

ოქროპილ შეხედა ხარიტონს:—

საიდგან მოპრძანდებოი! ალბათ შენ შრომობ ხალხისთვის ამდენს დაღიხარ ცდებოი.

ხარიტონ ეტყვის—სწორას ამბობ

არ არის საკითხავო, ჩემი დევიზი ეს არის ხალხს რომ შევსწირო თავიო. მონდობილი; მუქს აკეთოებს მივეცე საფოსტო გზათო, ამ გზით ხომ ისარგებლებენ შენს გარდა ბევრი სხვითო.

სამტრედია და ოლიში,

ტრკეთი, ოზურგეთითო, ფოთი, ასკანა და ბახვი, ჯვარცხენა და ბასილეთითო. თქვენრ აცანის გზაი კი მარტო აცანის ხედებოა, ჩვენრ ჟავახრისოა გზაი ძმებ ქვეყანას მოხმარებოა.

ოქროპილ ეტყვის:—

სირცხვილი საქონელია კაიო ენა რომ იტყვის ძამიავ ყველას არ უნდა თქმაით რომ ჩვენრ გზაი სხვას არ სტყეს რატომ გგონია თქვენათო, ჰაერში ხომ არ გვწაღია ჰაერკრპლანით ფრენათო..

რომ დამბრძანდები; სოფლები

ჩამოიად ე მთელიო, აცანა გვღუპავს იძახი, როლი იკისრე ძნელიო.. რაში დავკირდა ოლიში სიტყვები მოქარგულიო,

ვის მოატყუებთ როდესაც ქარტა აქეთ დახატულიო ქუთაისის ასელა ჩამოსვლით რათ ილაღები ცდებოი, აკეთი ამით რას იტებს შენ საქამო კატრებებოი!..

ხალხსაც მთავრობამც ჩვენრ გზა „გაბლანეს“, იცნეს სწორათო და შენ კი მინც გვაგინებ იქცევი შეუპოვრათო!

წურც გვეყინება ხარიტონ რომ შენს ახრს არეინ ჰყვავო, გისურვებ ცკლავ არ გეფიქროს ამ გვარათ წყალის ნაყეაო.

ისკანდერ.

წერალები.

ზემო აკეთი ვანჩქა მე-ქეს საუცხოვო გიტარა ღიღინი და მშვენიერი ვანშიმი ძაღლის ყურყულსავით გაუარა თურმე რაცხა „რომ“ შელოდა „ნიმათან“ იმიტომ „უღერტია“ „უჯამანი“, თორემ მარტო მადლობა ვერაფერი მოსახმარია ვანკოსათვის. **ისკანდერ.**

ს. მინაილოვი სტოლოარ სანდრო გიორგობინის ქარხანაში გაიხსნა ყველა ხელოსანთა თვალყურის მდგმელი „ბიურო“, რომლის დირექტორათ თვით სანდრო იფულება და მდრინათ, ანუ აგენტათ ღურგალი ვასო დეკანოიძე. ჯერჯერობით ერთ ზელოსანი დადაღეს და ბიორტი ენები ამბობენ—ბევრს არა კეთილსამიერლო პირთ მოულის ასეთივე დადაღვაო.

კუდრაჭა.

სუფსა. ჰკრის ფსმა თუძკალა დიდი ხანია დაიკლო, მგერამ აქაური მფურერეები დაკლებნის შესახებ უტრსო არ აბარტყუნებენ. ალბათ მათარხიზმს ველოდებიან.

—სიმინდის ვაგონზე მომუშავე მუშები, ტურნალ-ვაჭოტების ერთი ვერსტის სიშორეზე ახლოს არ ივარებენ, სამაგიეროთ შემოიღეს დილის 9 საათიდან დამის 1 საათამდის კარტანარდის თამაში

ბაზოცანა.

(კოათურისათვის)

ტანთ მხალღი ბრძანდებდა,
ჭკუით ვი მუტათ თხელად,
ფეხი მატარა, ჩინური,
ვიწრო აქვს ერთად წვლია.

წელიწადია გვესტუმრა
ეს ფუქსაგატი "გავშია"
სწრაფად დაკრია მუშების,
როგორც ჭირი და ჟამია!
დღეში ათასფრად იცვლებს,
მისი ბუნება ჭრელად,
ტვინის ქაფილი დასწმდება
მოსარჩენია ძნელად.

გამძვრას წვეულო
სინდისის კარგებლია,

თავი შეურბნვეს ვინც იმას,
ადგილი მისცა თბილია!
შეგებულ მუშას არ ინდობს
ვევლას გაუსვა ხელად,
ნათლამამება ბევრი ჭკუეს
ამფესონი, მისი მტველია.

რომელმაც უძღვნა "საკურთხა"
ღვინთ, ხელადა სველია,
იგი მუის მუშათ აგურთსა,
ვითარცა სავშას შქნელია.

ვინც არა გარეთ გაავლო
გამოსვრა საწყლებს ველია,
შველა ზარმაგად მიზნათა
პროტესტი უძღვნა გრძელია.
შტრიგებუხეთა დაშქარი
შეგვრება, სროფა მთელია,

თათონ შუაში ჩაუყვდა,
სამღერა იწო ნელად,
დღესაც იმითმა მძღერის,
დაქაბიო ჭკუეს ბევრია,
მუშისა ჩაყვლასს უქცადის
ეს შავრახმელთა წვერია.

საკმაოდ დაცისურთეთ
აწი მიხვლებით მგონია,
ვინც ვერ ამონხის ადბათ მის,
ჭკუა სულ აღარ ჭქონია!
ვინც გამოაინობს თავისით,
არ იღებს სხვის მუნათსა,
იგი საწყურათ მიიღებს
"იტელაშვილებსა" სურათსა,
შტრიგებუხეობი.

მრი ბანაძე.

მართალია, რომ თავადებს
დალეცვათ-საზლო, ხინკი,
(ფეხთ აცვია ძველი ჯღარკი,
ტანს უმშვენებს-ძველი კინკი.)
მაშინ ხალხის შესახედათ—
მოედანზე ჰქუბს და სუეკავს,
(ხოლო სახლში, ჩაჩანაკად
ჩამედარა და ნაცარს ქეკავს!)

მაგრამ იგივე უზინკილო,
თუ გამოძლი, გიბებრა,
არა ნაკლებ იბრძვის, ომობს,
რომ დაიცვას—საზრლო, კერა,
ამ ფიტონის (სათამაშოს)
იგიც შედგარდ ატაკუნებს!
და ჰგონიათ, შიფელი ხალხი
გმირათა სთვლის ამ კაცუნებს!.

მათრახოსანი.